

Kritika - 127 óra

2011 április 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nem lehet, és nem is szabad, nem azzal a közhelyesnek ható mondattal kezdeni a véleményünket, hogy Danny Boyle ismét megcsinálta. Utóbbi évek filmjeit elnézve, volt itt 28 nappal kés?bb, Napfény, 2008-ban a sikert sikerre halmozó Gettómilliomos, és a most kicsit csendesebb, de hatalmas drámaként befutó 127 óra, ami hangulatában, felépítésében, és történetében is rendkívül jól lett eltalálva.

Alapvet?en jellemz? az idei Oscar-jelölt filmekre, hogy nagyon félve, bátortalanul kezdem el nézni ?ket. De itt, a 17 perces cold open-t látva, egyszer?en feszült izgalom lett úrrá rajtam, hogy mit fogunk kapni a folytatásban? Az biztos, és talán már most le is írhatom, hiszen mindenki ismeri a történet végét, ez a film sokkal inkább a reményr?l, a küzdésr?l szól, mint ezek ellenkez?jér?l, vagy a dolgok feladásáról.

Írtam, hogy mindenki ismeri a történetet, ezt talán azért hangsúlyozom, hiszen egy megtörtént eseményen alapszik. Egy létez?, hús vér ember kerül a középpontjába, akivel valami olyasmi történt, amit talán a legnagyobb ellenségünknek sem kívánnánk. Aron Ralston szokásosnak mondható, és ismert túra helyszínén baleset szenved. Elesik egy szakadékban, kezét pedig egy szikla a falhoz szorítja, és nem tud menekülni. 5 napot tölt ebben a helyzetben, ráadásul pokoli körülmények között. Étele és vize elfogy, nappal borzasztóan meleg, éjszaka pedig a sivatagban, a nagy hideggel találja magát szembe, de harcol, az utolsó pillanatig, addig a pontig, amikor már nincs visszaút.

Folytatva a korábbi gondolataimat, Danny Boyle tényleg megcsinálta, és James Franco személyében rendkívül jó színészt talált a f?szerep eljátszására. Franco tökéletesen mutatja be minden fázisát annak az embernek, aki csapdába kerül. Kezdetben a harc, a megadás, az emlékek, az illúzió minden fázisán átmegy, egészen addig a pontig, ami a film egyértelm? magaslati pontja hangulatilag és érzelmileg is. Bár lehet sejteni, és tudni is, hogy mi fog következni, meglep és egyszerre sokkol az a jelenet, amit láthatunk. Ritkán kap az ember ennyire tökéletesen felépített, hangulatilag is jól eltalált el?adást.

A film hangulatának nagyszer?ségét adja, a már leírtak mellett, a helyszín, a fényképezés, és a tökéletesen megkomponált zene is. A hasadékban töltött órák, köszönhet?en a flashback jeleneteknek, vagy a hallucinációknak, számunkra teljesen kitágul. Ezeknek köszönhet?en ismerjük meg Aron életét, családját, és így kerül az abszolút bezárt ember életébe is egy kis szín, boldogság, amivel csak el?re tudja rugdosni magát.

Értékelés: 127 Hours - 9/10

Egy tökéletesen megkomponált filmmel van dolgunk. Ami a kezdeti boldogságot egyik pillanatról a másikra lemossa az arcunkról, majd hosszú perceken keresztül a f?szerepl?vel küzdünk, már-már feladjuk, nem látjuk a kiutat, de történik valami, eljut az elme arra a szintre, ahol döntenie kell, és ekkor érezzük mi néz?k is, hogy egy nagyon jó filmmel van dolgunk. Bár a rendez?t már dicsértük, és a f?szerepl?t is csak éltetni tudjuk, jegyezzük meg, hogy nem egy ismer?s arc t?nik még fel a filmben, köztük Kate Mara, Amber Tamblyn, Clemence Poesy vagy éppen Lizzy Caplan is.

Ezt a rövidke véleményt csak azzal tudom zárni, hogy nézzétek meg a filmet. Nem az Oscar miatt, nem azért mert több jelölést kapott, egyszer?en azért, mert nagyon kevés film tudja megadni azt a hangulatot, amit a 127 óra tudott az utolsó perceivel.

teddike
(teddike.freeblog.hu)

Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló